

skulde have de 14,000 Kr. og kunne sætte dem ud, saa skulde man nok kunne udbringe dem til noget mere end til 4 pCt. minus det, der gaar til Regnskabsføreren. Jeg vil endnu gjøre en Bemærkning, som jeg glemte før. Hvis det høie Thing, efter hvad jeg har fremsørt, vilde paa Grund af den Leilighed, jeg har havt til at se disse Forhold nærvæd, imødekomme den høitærede Minister med Hensyn til de 5,000 Kr., som han ønsker mere, saa vil jeg sige, at i den Del af Landet, som jeg kender til, er der saare Mange, som absolut trænge til dem, paa Grund af de Forhold, jeg har oplyst. Embederne ere i høi Grad bleone forringede, netop fordi Ministeren har imødekomet Thingets Opfordring til at sælge Jorderne. Jeg vil derfor indstændig bede det ærede Things Medlemmer, som ønske, at vi skulle lempe os igjennem, indtil vi faae en Lønningslov, at imødekomme Ministerens Ønske paa dette Omraade, og saa vil jeg endnu gjentagende tilraade at støtte Forslaget under Nr. 61, som er stillet af Udvalgets Mindretal, med Hensyn til de der nævnte Understøttelser. Hertil skal jeg indskrænke mig. Jeg beder undskyldte, at jeg saa længe har gjort Krav paa Thingets Tid.

Formanden (Krabbe): Hermed skal jeg standse Forhandlingen, da der er indtegnet flere Talere.

Næste Møde vil blive afholdt imorgen Middag Kl. 2, og Dagsordenen vil da være:

Fortsettelse af anden Behandling af:
Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1881 til 31te Marts 1882

Mødet hævet Kl. 5.5".

Et og Halvfemsindstyvende Møde.

Tredagen den 18de Marts 1881, Kl. 2.

Sekretæren, Hummeluhr, oplæste Protokollen for forrige Møde; denne blev derefter under-
skreven.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af anden Behandling af Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1881 til 31te Marts 1882.

Lund: Der er begjæret 2,500 Kr. til en Kirkevisitationsreise i Grønland. Dette Forslag er af et Mindretal i Udvalget bestaaende af 6 Medlemmer indstillet til Forkastelse. Jeg har begjæret Ordet for at anbefale det. Det grønlandiske Sprog er et meget vanskeligt Sprog for Fremmede at lære. Naar de unge Mænd komme fra Danmark som Missionærer til Grønland, kunne de i Reglen ikke Grønlandsk. Der er en Lektor her i Grønlandsk, men han bor ikke i Kjøbenhavn, han er Sognepræst og bor et Par Mil fra Næstved, kommer imellemstunder herind til Byen og giver saa maaflte de vordende Missionærer en lille Haandskræftning, ligesom han vel ogsaa undertiden kan have dem ude hos sig, men den Veiledning, han saaledes kan give dem, er aldeles utilstreffelig. Naar de komme til Grønland, kunne de maaflte høist ufuldkomment læse og forstaa en let grønlandsk Bog, men tale Sproget, bevæge sig nogenlunde frit i det kunne de ikke. Deres Prædikener maa de skrive paa Dansk, derpaa oversætte dem paa Grønlandsk ved at benytte en Ordbog samt den Veiledning, de indfødte Kateketer kunne yde dem, og saa læse dem ligefrem op af Papiret. At Saft og Kraft og Snøberlighed for en stor Del maa gaa tabt under denne Operation, er indlysende. Naar de saa ere komne saa vidt, at de nogenlunde kunne tale Sproget, nærmer den Tid sig, da de kunne vende tilbage til Danmark og faae Embede her. Der er vel Enkelte, der foretrække at blive oppe i Grønland udover den bestemte Tid, idet de tænke som saa: Nu først kunne vi udrette Noget her oppe. Men det er dog kun undtagelsesvis Tilfældet, de fleste foretrække at vende tilbage, saasnart det paa nogen Maade er dem muligt, og vi kunne ikke fortænke dem deri, thi det er vistnok de Færreste, der, uden at tage Skade og hæmmes i deres aandelige Udvikling, kunne opholde sig paa et saa ensomt Sted som Grønland, hvor de ere ubelukkede fra Kulturens Paavirkning og Nørelser. For nogle Aar siden kom herved til Danmark en Overkateket fra Upernivik, en indfødt Grønlander, Tobias Mørch. Han blev forberedt til Præstegjerningen og derpaa ordineret og sendt op til Grønland som Missionær. Det var vistnok en rigtig Rante. Indfødte Grønlændere kunne ganske anderledes end Andre forkynde Ordet paa Grønlandsk, naar de da forøvrigt fyldestgjøre andre Betingelser, som maa stilles til en Præst. Man knyttede ogsaa store Forventninger til det Forsøg, man da gjorde. Der var saaledes en Indsender, der skrev i Dr. Kalkars theologiske Tidsskrift blandt Andet — jeg skal tillade mig at oplæse det, det er ganske kort —: „Onsdagen den 13de Mai 1874 blev den store Mærkedag i denne ringe, men tro Tjeners Liv, thi den Dag indviedes han, Sendebudet til det fattige Grønland, af Danmarks første Biskop Dr. Martensen, Ordets klare og aandfulde Prædiker blandt Nutidens bannede